

PRO NEJMENŠÍ

O jahůdce, která nemohla zčervenat

Den byl jako vymalovaný. Po tyrkysovém nebi se proháněli běloskvoucí beránci. Hráli si s letním sluníčkem na schovávanou. Travička pod nimi se zelenala a byla celá poseta kvítky všech možných barev. Motýlci se nad nimi proletovali a hbitě mihotali svými pestrobarevnými křídly. Zdálky doléhalo veselé klokočání potůčku. Všichni obyvatelé palouku i blízkého lesa byli ten den v dobré náladě a šťastní.

Najednou nad nimi proletěl jemný vánek a přinesl na svých křídlech tichý pláč.

Beruška, která právě přilétla a dosedla na květ sedmikrásky, se na chvíli zaposlouchala.

„Co je to?“ divil se cvrček.

„Kdo taky pláče?“ ptal se střevlíček.

Ale nikdo nevěděl. Pláč neustával, zněl stále smutněji. I naši maličtí obyvatelé Voňavé paseky zesmutněli.

Tu se objevil slavíček a zazpíval:

„Na pasece u lesa
malá holka brečí,
bledá je, stydí se,
ve kroví se krčí.

Na pasece u lesa
jahůdka je zelená,
pláče tam a bojí se,
že se nezačervená.“

„Tak to naše malá jahůdka se tolik trápí,“ povídá beruška. „Musím za ní zaletět a trochu ji rozveselit.“

„Půjdeme ji navštívit všichni,“ rozhodl kovaříček.

„Ano, ano,“ přisvědčil cvrček. „Já jí zahráju tu nejkrásnější a nejveselejší písničku, kterou znám,“ dodal ještě a už se chystal k prvnímu skoku. Během cesty se k nim přidal také hrobaříček, mandelinka, několik motýlků. Každý brouček chtěl jít nebo letět s nimi potěšit jahůdku. Kvítky se dívaly jejím směrem a vítr k ní nesl jejich omamnou vůni.

Připlazila se i malá žížalka. Také ona chtěla svoji kamarádku rozveselit a povědět jí jak ji má ráda.

Když dorazili k jahůdce, jako první promluvil tesaříček:

„Jahůdko, pročpak pláčeš? Copak se ti stalo?“ otázal se starostlivě.

„Když já se bojím, že už letos nezčervenám a žádná holčička si mne neutrhně do pusinky.“

„Pročpak bys neměla zčervenat?“ zajímali se motýlci.

„Hned nade mnou roste maliník a jeho listy brání sluníčku, aby mě hřálo svými paprsky,“ odpověděla plachtivým hláskem jahůdka.

„Poprosila jsi ho už, aby své listy pootočil?“ zkoumala beruška.

„Ano, ale sám na to nestačí. Potřebuje pomoc.“

„Tak mu pomůžeme my,“ zvolal opět tesaříček a hned začal obcházet maliník, aby zjistil, jak by bylo možné jeho listy pootočit tak, aby již jahůdce nestínily.

„Už to mám!“ zvolal po chvíli.

„Nepomůže natočit listy jiným směrem, musí se natočit všechny pruty. Kdo má křídla a umí létat, vezme keříček seshora. Kdo létat neumí, chytí jej odspodu. Všichni budeme tahat a tlačit doleva tak dlouho, dokud se nám ho nepodaří pootočit.“

Nikdo nemeškal. Snažili se provést rychle to, co jim tesaříček nařídil.

„Tak, až řeknu tři, všichni zabereme,“ zavelel.

„Ráz, dva, tři!“

Broučci napnuli své síly, motýlci se mohli křídly utřepetat. I malá žížalka pomáhala, co jí síly stačily. Nakonec se jim dílo přece jen podařilo. Listy maliníku už jahůdce nestínily.

Sluníčko si toho hned všimlo a honem začalo hrát o trochu silněji. To proto, aby jahůdka všechno dohnala.

„Hurá! Hurá! Hurá!“ křičeli broučci. Beruška samým štěstím proletovala dokola a cvrček jí k tomu hrál.

„Děkuji vám, kamarádi,“ řekla jahůdka a přitom se začervenalá.

Romana Holasová
Ilustrace Marie Furchová

